



Republika Hrvatska
Općinski sud u Koprivnici
Koprivnica, Hrvatske državnosti 5

Poslovni broj: P-323/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Koprivnici po sutkinji Marijani Jurenec kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Anite Zeldi, OIB: 98038983870, Josipa Jurja Strossmayera 7, Bjelovar, zastupane po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Župan, Babić & Antunović d.o.o. Zagreb, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, zastupane po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Porobija i Porobija j.t.d. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti, nakon provedene glavne javne rasprave zaključene 11. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice, punomoćnice tužiteljice odvjetnice Melite Babić i punomoćnice tuženika odvjetnice Lorene Bakić, na ročištu radi objave i uručenja odluke, na temelju odredbi čl. 335. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 – dalje u tekstu ZPP), 29. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj ugovora: 3205029135, kreditna partija: 7102777699 od 27. travnja 2006. godine, sklopljenog između tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kao kreditora i tužitelja Anite Zeldi iz Bjelovara, Josipa Jurja Strossmayera 7, OIB: 98038983870 kao korisnika kredita u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora“.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Aniti Zeldi, iz Bjelovara, Josipa Jurja Strossmayera 7, OIB: 98038983870, naknadi trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.031,18 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referenta stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućom od dana donošenja presude 29. rujna 2026. pa do isplate, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.327,23 eura.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 12. veljače 2026. pred Općinskim sudom u Bjelovaru podnijela tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnosti.

2. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Gr 1-87/2026-2 od 10. travnja 2026. za postupanje u ovom predmetu određen je Općinski sud u Kopivnici.

3. Tužiteljica je u tužbi navela da su stranke 27. travnja 2026. sklopile Ugovor o kreditu broj: 3205029135, kreditna partija: 7102777699, kojim je tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužiteljici kao korisniku kredita, kredit u iznosu od 62.000,00 CHF u protuvrijednosti u kunama obračunato po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj i s rokom otplate od 240 mjeseci od prijenosa kredita u otplatu.

3.1. U tužbi se navodi da je u čl. 2. Ugovora o kreditu pod nazivom "kamate i naknade" propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tužiteljica navodi da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor koji je unaprijed sročeni i priređeni od strane tuženika, a kojeg je tužiteljica kao korisnik kredita mogla potpisati ili ne. Navodi se da Ugovor o kreditu u čl. 2. sadrži odredbu prema kojoj se tužiteljica kao korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove, a o navedenoj ugovornoj obvezi nije postojala mogućnost dogovaranja, niti su tužiteljici razjašnjene navedene odredbe te tužiteljica prilikom sklapanja Ugovora nije imala utjecaja na njihov sadržaj, a takvim postupanjem tuženika prouzročena je neravnopravnost ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Tužiteljica se poziva na odredbe čl. 295. Zakona o obveznim odnosima i čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača. Tužiteljica navodi da nije imala pravna ili financijska znanja da bi joj odredba o naknadi bila jasna i lako razumljiva, za razliku od tuženika koji je sklapanju predmetnog Ugovora pristupio u okviru svoje djelatnosti. Tužiteljica navodi da je Ugovor o kreditu sklapala kao fizička osoba i potrošač, a banka je postupala u okviru profesionalnih djelatnosti pa je tužiteljica bila u slabijem položaju što je dovelo do pristanka tužiteljice na odredbe predmetnog Ugovora koji je u cijelosti bio unaprijed sastavljen od strane tuženika. Tužiteljica navodi da je tuženik postupao protivno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljica se poziva na odredbe čl. 81. st. 1. te čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, kao i na odredbu čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.. Tužiteljica navodi da je predmetna ugovorna odredba nepoštena i ništetna. Navodi da je predmetni Ugovor o kreditu predstavljao tzv. "uzmi ili ostavi" ponudu, ne ostavljajući korisniku kredita mogućnost i slobodu da na bilo koji način utječe ili intervenira u sadržaj Ugovora. Navodi da tuženik u Ugovoru samo paušalno navodi da se naplaćuje naknada, no ne spominje što točno te radnje obuhvaćaju. Tužiteljica se poziva i na presude Suda Europske nije broj C-84/19 i C-224/19 te na presude Županijskih sudova.

3.2. Tužiteljica navodi da je ništetna odredba čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu koja glasi da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora. Tužiteljica je navela da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna stranka dužna vratiti drugoj ono što je primila na temelju takvog ugovora te se poziva na odredbe čl. 323. Zakona o obveznim odnosima, no predmetnom tužbom tužiteljica ne traži isplatu već samo utvrđenje ništetnosti čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu.

4. Sporna je vrijednost predmeta spora.

4.1. Tuženik je u odgovoru na tužbu prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora koju je tužiteljica u tužbi naznačila u iznosu od 1.327,23 eura. Tuženik navodi da je vrijednost predmeta spora previsoko postavljena jer je de facto vrijednost zahtjeva iznos naknade koja je tužiteljici naplaćena a to je 2.007,75 kn odnosno 266,47 eura, a podnošenjem deklaratorne tužbe tužiteljica postavlja previsoku vrijednost predmeta spora koja prema stajalištu tuženika u konkretnom slučaju može biti koliko iznosi sama naknada za obradu odnosno 266,47 eura.

4.2. Tužiteljica je navela da nije proizvoljno odredila vrijednost predmeta spora već je postupila sukladno odredbi čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama kojom je propisan način određivanja vrijednosti predmet spora u postupcima radi utvrđenja postojanja ili nepostojanja prava ili pravnog odnosa pa je vrijednost predmeta spora određen u skladu sa Zakonom, a ne prema visini eventualnog novčanog potraživanja koje bi moglo proizaći iz utvrđenja ništetnosti sporne ugovorne odredbe. Tužiteljica je ostala kod vrijednosti predmeta spora naznačenog u tužbi.

4.3. Sud je primjenom odredbi čl. 40. st. 3. ZPP-a, u svezi s odredbama čl. 35. st. 1. i čl. 37. ZPP-a utvrdio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.327,23 eura.

4.4. U konkretnom slučaju tužiteljica deklaratornim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu, a odredbom čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine", broj 118/18 i 51/23) propisano je da u parnicama u kojima je predmet spora utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi ali ne manji od 1.327,22 eura. Stoga je prema ocjeni suda tužiteljica u tužbi pravilno naznačila vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.327,23 eura.

5. Tuženik je u odgovoru na tužbu predložio da sud odbaci tužbu podredno odbije tužbeni zahtjev u cijelosti.

5.1. Tuženik osporava tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti, uključujući pravnu osnovu te činjenice kojima je tužiteljica obrazložila tužbu.

5.2. Tuženik smatra da tužiteljica nema pravni interes za podnošenje predmetne tužbe odnosno za podnošenje isključivo deklaratornog tužbenog zahtjeva odnosno deklaratorne tužbe. Tuženik navodi da je u smislu odredbe čl. 187. Zakona o parničnom postupku potrebno da tužitelj ima konkretni i aktualni pravni interes, a taj interes prvenstveno se mora sastojati u tome što utvrđenje ništetnosti ugovora izravno i konkretno unapređuje poziciju tužitelja koji mora dokazati postojanje specifične pravne koristi koju će imati od toga da sud utvrdi presudom postojanje sadržaja određenog pravnog odnosa. Navodi da tužiteljica zaštitu može potraživati kondemnatornom tužbom i predlaže da sud odbaci tužbu zbog nepostojanja pravnog interesa tužiteljice.

5.3. Tuženik navodi da tužiteljica nije dokazala potrošačko svojstvo.

5.4. Tuženik osporava navode tužiteljice da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom. Navodi da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva valjana ugovorena te se naknada iz čl. 2. Ugovora o kreditu temelji na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača.

5.5. Tuženik navodi da je ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, te je određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge. Tuženik navodi da je tužiteljica i na druge načine bila informirala o obvezi plaćanja naknade i to od strane osobnog bankara, a obveza plaćanja naknade propisana je Općim uvjetima poslovanja Banke. Navodi da su naknadom za obradu kreditnog zahtjeva pokrивane

usluge i troškovi poput: troškova rada, administrativni troškovi i amortizacija, troškovi provizija i naknada, troškovi poreza i drugih administrativnih davanja.

5.6. Tuženik navodi da sporna ugovorna odredba nije uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača.

6. Tijekom dokaznog postupka radi utvrđenja relevantnih činjenica saslušana je tužiteljica kao stranka u svrhu dokazivanja, pročitane su priložene isprave: Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3205029135, kreditna partija: 7102777699, sklopljen dana 27. travnja 2006. između Zagrebačke banke d.d. Zagreb kao kreditora, Anite Vidak kao korisnika kredita te Rajka Makar-Domić i Željka Kanižaj kao založnih dužnika (str. 8-13), izvršen je uvid u prilog tužiteljice (str. 14-39), pročitani su prilozi tuženika (str. 67-71), Uputa za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa od svibnja 2006. Zagrebačke banke (str. 72-74), Opći uvjeti poslovanja Zagrebačke banke (str. 75-79).

7. Na temelju kritičke analize svih provedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a presuđeno je kao u izreci.

8. Sud je u ovom postupku utvrđivao činjenice koje su stranke iznijele i izvodio dokaze koje su stranke predložile, primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 7. i čl. 219. ZPP-a.

9. Nesporno je utvrđeno da je između tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb kao kreditora i tužiteljice (tada prezimena Vidak) kao korisnika kredita sklopljen Ugovor o namjenskom kreditu broj 3205029135, kreditna partija: 7102777699 dana 27. travnja 2006..

9.1. Nesporno je da je u čl. 2. "Kamate i naknade" predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu ugovoreno: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora“.

10. Sporni je pravni interes tužiteljice za podnošenje predmetne tužbe, svojstvo tužiteljice kao potrošača, činjenica je li predmetna ugovorna odredba iz čl. 2. Ugovora jasna i je li se o njoj pojedinačno pregovaralo te je li ista dovela do povrede ravnoteže ugovornih stranaka na štetu tužiteljice odnosno je li predmetna ugovorna odredba ništetna.

11. Tuženik tvrdi da tužiteljica nema pravni interes za podnošenje predmetne tužbe jer tužiteljica tvrdi da joj je naplaćena naknada za obradu kredita pa tuženik smatra da može zaštitu potraživati kondemnatornom tužbom, a usvajanjem deklaratornog zahtjeva za tužiteljicu ne bi nastala nikakva pravna korist.

12. Tužiteljica navodi da njezin pravni interes u konkretnom slučaju proizlazi iz činjenice da zahtijeva utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe kojom je ugovorena naknada kao ugovorna strana na koju se sporna ugovorna odredba neposredno odnosi pa je tužiteljica zainteresirana osoba u smislu odredbe čl. 327. st. 1. Zakona o obveznim odnosima.

13. Odredbom čl. 322. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje: ZOO) propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili

moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

14. Prema odredbi čl. 327. st. 1. ZOO-a na ništetnost se može pozivati svaka zainteresirana osoba.

15. Prema ocjeni suda u konkretnom slučaju tužiteljica ima pravni interes za podnošenje predmetne deklaratorne tužbe radi utvrđenja ništetnosti predmetne ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknada i troškova u smislu odredbi čl. 187. ZPP-a i čl. 327. st. 1. ZOO-a, jer u slučaju restitucijskog zahtjeva (a utvrđeno je da je tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisniku kredita naplatio naknade i troškove na temelju predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu, a tužiteljica se u tužbi poziva na odredbu čl. 323. ZOO-a kojom je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora) zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora odnosno ugovorne odredbe.

16. Sud je na temelju analize provedenih dokaza utvrdio da u konkretnom slučaju tužiteljica ima status potrošača.

16.1. Iz čl. 6. Ugovora o namjenskom kreditu proizlazi da je namjena kredita kupnja stana. Iz uvjerljivog iskaza tužiteljice proizlazi da joj je kredit bio potreban za kupnju stana i u cijelosti je iskorišten u skladu s ugovorenom namjenom, a u vrijeme sklapanja Ugovora radila je kao sudski savjetnik na Prekršajnom sudu te se u vrijeme odobravanja i sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, kao ni nakon toga, nije bavila poduzetništvom i nije imala obrt, a stan koji je kupljen kreditom korišten je isključivo za stanovanje njezine obitelji, a nije iznajmljivan niti korišten za obavljanje poslovne djelatnosti.

16.2. Zaštita od nepoštenih ugovornih uvjeta kako je postavlja Direktiva 93/13 ne dozvoljava razlikovanje potrošača po kriteriju nužnosti sklapanja ugovora i dok god fizička osoba sklapa s trgovcem ugovor koji izlazi iz okvira njezine poslovne djelatnosti riječ je o potrošačkom ugovoru, a gospodarska svrha ugovora nije odlučna.

16.3. Prema utvrđenju suda tuženik tijekom postupka nije dokazao da bi tužiteljica predmetni Ugovor o namjenskom kreditu sklopila u okviru svoje poslovne djelatnosti niti da kredit nije iskorišten u skladu s ugovorenom namjenom.

17. Predmetni Ugovor o kreditu sklopljen je 27. travnja 2006. pa se na pitanje ništetnosti primjenjuju i odredbe Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03, dalje: ZPP/03), kojim je u čl. 81. propisano da se nepoštenom ugovornom odredbom smatra ona o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema odredbama ZPP-a, dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, pritom vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Prema odredbi čl. 83. ZPP-a prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

18. Tužiteljica tvrdi da je predmetna ugovorna odredba kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora ništetna jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, nije postojala mogućnost dogovaranja niti je tužiteljici razjašnjena navedena odredba niti je tužiteljica imala kakav utjecaj na njezin sadržaj već je ta ugovorna odredba sadržana u tipskom obrascu koji je tuženik unaprijed pripremio te je navedena ugovorna odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a postupanjem tuženika u konkretnom slučaju uzrokovana je znatna neravnotežu i pravima i obvezama tužiteljice kao korisnika kredita i potrošača u odnosu na Banku koja je predmetnom nepoštenom ugovornom odredbom nametnula ekonomski neopravdano tužiteljici obvezu plaćanja naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita.

19. Tuženik tvrdi da je predmetna ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, a tužiteljica je o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva bila informirana i od strane osobnog bankara te je obveza plaćanja propisana Općim uvjetima poslovanja Banke, a naknada za obradu kreditnog zahtjeva nije prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Tuženik smatra da za ocjenu je li ugovorna odredba o naknadama ništetna nije od značaja jesu li usluge koje banka pruža u zamjenu za naknade konkretno i detaljno navedene u Ugovoru o kreditu.

20. Iz uvjerljivog iskaza tužiteljice proizlazi da joj nitko u Banci, kao ni javni bilježnik koji je izvršio solemnizaciju Ugovora, nije objasnio koje naknade i troškove mora platiti Banci niti je o tim odredbama predmetnog Ugovora mogla pregovarati, a kredit nije mogla dobiti bez da se obveže platiti sve naknade i troškove, a koje je Banka i naplatila od odobrenog iznosa kredita. Tužiteljica je diplomirana pravica te iz njezinog iskaza proizlazi da joj je to prvi ugovor o kreditu koji je sklopila, s tim da se u konkretnom slučaju radilo o situaciji "uzmi ili ostavi", a Ugovor je s takvom ugovornom odredbom potpisala jer joj je kredit bio nužan kako bi riješila stambeno pitanje.

21. Sud je na temelju kritičke analize svih provedenih dokaza utvrdio da je ugovorna odredba kojom se tužiteljica kao korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u predmetnom Ugovoru o namjenskom kreditu nepoštena jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo niti se je moglo pregovarati s obzirom da je ista sadržana u obrascu koji je banka unaprijed pripremila i ponudila tužiteljici kao potrošaču po principu "uzmi ili ostavi" te tužiteljica nije imala utjecaj na njezin sadržaj, a ta je ugovorna odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužiteljice kao potrošača. Sud je utvrdio da je položaj tužiteljice prilikom sklapanja Ugovora o namjenskom kreditu u tom smislu bio slabiji, jer je tužiteljica, koja je po zanimanju diplomirana pravica, pristupila sklapanju tog pravnog posla bez potrebnog znanja o financijsko bankarskom aspektu navedene ugovorne odredbe te je tuženik iskoristio nestručnost tužiteljice na način da je u unaprijed formulirani standardni ugovor unio navedenu ugovornu odredbu na koju tužiteljica nije mogla utjecati pa je tuženik prilikom sklapanja Ugovora postupio protivno načelu savjesnosti i poštenja. Navedena ugovorna odredba je samo naizgled jasna i određena, no nije dovoljno da je ugovorna odredba samo gramatički razumljiva, već bi potrošaču iz te ugovorne odredbe trebali biti jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ekonomske posljedice koje iz te odredbe proizlaze. Utvrđeno je da u konkretnom slučaju tuženik nije informirao tužiteljicu koje točno određene naknade i troškove ima

u vezi postupka odobravanja predmetnog kredita i na koji način se formira iznos naknade odnosno kakvi su konkretno troškovi obrade kredita.

22. S obzirom da je sud utvrdio da je odredba čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu u dijelu u kojem je ugovorena obveza tužiteljice kao korisnika kredita platiti sve naknade i troškove protivna prisilnim propisima, jer je Banka tužiteljici kao potrošaču nametnula ugovornu odredbu koja ju stavlja u neravnopravni položaj u odnosu na banku i koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sud je primjenom citiranih zakonskih odredbi utvrdio da je navedena ugovorna odredba nepoštena i prema tome ništetna.

22.1. Stoga je presuđeno kao u točki I. izreke ove presude.

23. Obje stranke su zatražile naknadu parničnih troškova.

24. Parnični troškovi tužiteljice utvrđeni su u iznosu od 1.031,18 eura, prema priloženom troškovniku (str. 92) i primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23), a obuhvaćaju nagradu punomoćniku odvjetniku tužiteljice za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. točka 1.), za sastav obrazloženog podneska od 8. srpnja 2026. kojim se tužiteljica očitovala na navode iz odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. točka 1.), za zastupanje na ročištu 11. rujna 2026. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1.), PDV u iznosu od 150,00 eura (Tbr. 46.), pristup ročištu radi objave i uručenja odluke u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9. točka 3.), PDV u iznosu od 25,00 eura (Tbr. 46.), te sudsku pristojbu na tužbu i presudu u iznosu od 156,18 eura.

25. Sud je o troškovima postupka odlučio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a te je naložio tuženiku da tužiteljici naknadi parnične troškove u cijelosti.

26. Na dosuđeni iznos parničnih troškova tužiteljici je dosuđena zakonska zatezna kamata od dana donošenja presude do isplate, primjenom odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

27. Iz obrazloženih razloga odlučeno je kao u točki II. izreke ove presude.

U Koprivnici, 29. rujna 2026.

Sutkinja
Marijana Jurenec

Dokument je elektronički potpisan:
Marijana Jurenec

Vrijeme potpisivanja:
29-09-2026
14:07:26



DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U KOPRIVNICI
2.5.4.97=#0C1156415448522D3638353136393338393735
OU=Signature
S=Jurenec
G=Marijana
CN=Marijana Jurenec

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja pisanog otpisivanja odluke.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. ZPP-a).

Dostaviti:

1. Odvjetnica Melita Babić, Bjelovar
2. Odvjetnica Margita Kiš Kapetanović, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088d-de0c9**

Kontrolni broj: **065f6-2a579-07e06**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Marijana Jurenec, O=OPĆINSKI SUD U KOPRIVNICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Koprivnici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.